

synes jeg er en forkert Slutning. Man kunde lige saa godt sige, at min Kærlighed viser sig derved, at jeg ikke vil gaa videre end til, hvad man kan gennemføre, thi slaar man alt for store Brød op, ender det galt. Det er den virkelige Kærlighed, der kan resignere. Saadan kan man lige saa godt se paa det. I alt Fald, det modsatte er et Postulat af Ministeren, ligesom det vilde være et Postulat af mig, hvis jeg sagde: den højtærede Minister stiller disse Spørgsmaal saa skarpt op, at det er umuligt at gennemføre Sagen, og det gør han — for at bruge et af hans egne Udtryk —, fordi han foretrækker Døden for Tavsheden, idet det er givet, at man, naar man stiller Spørgsmaalet saa skarpt op, ikke kan undgaa Strid og Omtale i Pressen. Det vilde være et Postulat af mig, derfor foreslaar jeg: Lad os afholde os fra Postulater og lade de Argumenter, som kan føres i Marken, være afgørende.

Jeg mener stadig, det vilde være uheldigt, om vi kom ind paa at tilkalde en Underdommer ved Landsretten. Jeg har udviklet mine Argumenter i saa Henseende, det ærede Medlem Hr. Pürschel har givet dem Tilslutning, og jeg tilraader endnu en Gang den højtærede Justitsminister at tage det, som man fra mit Partis Side har tilbudt Ministeren, og saa opgive at søge at gennemføre yderligere, thi det vil ikke blive gennemført, det bliver for dyrt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Søndre Landsret staar den højtærede Justitsminister og jeg enige, efter at Socialdemokratiet saa pludselig har svigtet sit Standpunkt fra i Fjor, da man ikke vilde opretholde Søndre Landsret. Det glæder mig imidlertid, at den højtærede Minister har faaet sit Parti til at gaa i Brechen for Opretholdelse af Søndre Landsret. Det ærede Medlem Hr. Heilesen sagde, at Spørgsmaalet her stod paa, om vi skulde have 2 eller 6 Landsretter, og at det, vi her foretog os, var Indledningen til dette Spørgsmaals Videreførelse. Saadan ser jeg ikke paa det; hvis jeg gjorde det, vilde jeg nemlig ikke være med til at opretholde Søndre Landsret, for saa kunde man lige saa godt komme — som det ærede Medlem Hr. Heilesen ogsaa sagde — og forlange en Landsret i Aalborg eller andre Steder. Men jeg ser nu paa Spørgsmaalet ud fra den Betragtning, at vi gør det ogsaa — og det er det vigtigste — af nationale Grunde; jeg kan forstaa, at det spiller en stor Rolle, og naar saa oven i Købet de sønderjydske Rigsdagsmænd næsten alle som een gaar i Brechen for Opretholdelsen af Søndre Landsret, har jeg Lov at lægge Vægten paa det,

som jeg selv føler som det rigtige, at vi opretholder denne Landsret. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var noget bitter over, at Socialdemokraterne nu var gaaet med til at støtte Venstre paa dette Punkt, men jeg kan altsaa kun takke den højtærede Minister for, at han indtager dette Standpunkt ... (Justitsministeren [Steincke]: Det er skam ikke for at støtte Venstre!). Nej, det er jeg ganske klar over, men det er, fordi den højtærede Justitsminister har set de saglige Grunde, som Venstre har fremført, og har højet sig for dem.

Jeg kommer saa ind paa det Spørgsmaal, der er det vigtigste, nemlig Spørgsmaalet: Domstole kontra Administration, hvorunder i Virkeligheden ogsaa falder Spørgsmaalet om de grundlovsstridige Love. Med Hensyn til den saakaldte Thorup-Steincke-Sag maa jeg stadig fastholde den Anskuelse, jeg har gjort mig til Talsmand for, at den højtærede Justitsminister hverken kan paalægge en Dommer at anlægge en Injuriesag eller bør have Lovhjemmel til noget saadant. Den højtærede Justitsminister er kommet saa langt ud, at han begynder at paaberaabe sig Demokratiet: Demokratiet tilsiger, at vi maa have en saadan Regel. Nu er intet Ord blevet misbrugt i den Grad som Ordet Demokrati; saa snart en Mand ikke kan faa sin Villie, beskylder han altid Modparten for ikke at være demokratisk, det kender vi jo. Jeg vil imidlertid minde den højtærede Justitsminister om, at da vi i sin Tid behandlede Retsplejeloven her i Rigsdagen, mødte Repræsentanter for baade Venstre, Radikale og Socialdemokratiet frem og sagde: Det er et af de store Krav, vi vil have opfyldt ved Retsreformen, at Domstolene ikke skal staa under Ministeren. Det eneste Spørgsmaal, man egentlig mente der var tilbage, var Spørgsmaalet om Ud nævnelsen af Dommerne, og endog dette Spørgsmaal vilde man begynde at rokke ved, men gjorde det dog ikke. Men ingen tænkte paa, at en Minister skulde kunne finde paa at paalægge en Dommer at anlægge en Injuriesag. Den højtærede Justitsminister har visse Autoriteter for sig, nemlig Landsretssekretær Bro, Dr. polit. Willeke og saa Universitetsprofessor Munch-Petersen. Jeg kan maaske nøjes med at nævne Professor Munch-Petersen, men han benytter, som jeg allerede tidligere har nævnt, saa vage Udtryk som: man maa vistnok antage den og den Anskuelse, eller: man kan neppe antage det og det, Udtryk, som man i Virkeligheden ikke kan støtte noget paa. Universitetet kan Ministeren